

man skal accordere om Pengesager; man har da fastsat et Maximum, hvortil Vedkommende, der ønsker at gjøre Udgiften saa stor som muligt, vil søge at nærme sig. Dette er navnlig Tilfældet med alle Lønningslove. Dersom Folkethinget paa Finantsloven har anerkjendt en saadan Sum, med Hensyn til hvilken de Forudsætninger, hvorfra Ministeriet, ved at sætte Lønningsfakterne, er gaaet ud, blive billige — naturligviis under Forudsætning af, at Loven senere bliver vedtaget — saa ligger deri en Tilskyndelse og en Opfordring til at antage, at Folkethinget har meent, at dette Beløb kunde under enhver Omstændighed findes antageligt. Dette bør man ikke saaledes forudfriste Folk til at troe, og derfor have ogsaa de, der have havt størst Indskyldelse paa Finantslovens formelle Skikkelse og de derpaa opførte Posteringer, fra Begyndelsen af med Omhyggelighed udsøndret alle disse Poster. Mænd, som for Diebliffet ere med at staae imod vore Bestræbelser for at føre Sagen paa en anden Wei, have tidligere arbejdet ivrigt for at slaae ind paa denne Wei. Det har været meget under Overveielse og er blevet undersøgt med megen Omhyggelighed, og det er fra alle Sider anerkjendt af de samme Grunde, jeg her udtaler, at det ikke burde skee. Den Wei, der ligger aaben, naar vi ikke kunne komme overens om en Wei omtrent som den her foreslaaede — det ligger ikke i Ordspøiningen, men i Virkeligheden — det er at bestemme, at ingen Lov faaer finantsiel Gyldighed i det Nar, den bliver voteret, medmindre den bliver vedtaget saa tidlig, at det Udgiftsbeløb, der ifølge den bliver nødvendigt, kan finde Plads paa samme Aars Finantslov. Det vil være i allerhøieste Grad forsinkende for hele Lovgivningsværket, men lad saa de Vanskeligheder, der derved fremstaae, blive et Middele til at behøve Sagen klart for dem, der nu gjøre Indsigelse. Vi skulle huske paa, at det, der her foreligger, ikke er nogen ny Opfindelse, det er en Form, som i flere Nar er bleven anerkjendt for gyldig af begge Thingene. Det er en Gjentagelse af en engang for rigtig anerkjendt Fremgangsmaade, og enten maa man komme tilbage til noget Gigenende, eller ogsaa ligger der bagved en dybere Betydning, nemlig en virkelig Bestræbelse efter

at indskrænke Finantsloven til noget Mindre, end den efter Grundloven skal være, til en Sammensætning af et Normalbudget, som er betegnet ved samtlige Love, der saa at sige med Myndighed kræve Udgifter, og en Række af Tillægsbevillinger, saaledes som det klart er udtalt af Mænd med Indskyldelse. Denne Bestræbelse bør vi, efter min Overtydning, medarbejde til det Yderste og under enhver Omstændighed vise Folket, at der i flere Retninger arbejdes paa at indskrænke Rigsdagens vigtigste Indskyldelsesmiddel og gjøre den kun til et skatteopkrævende Skjærmbret, og paa at bringe den bureaukratiske Magt til den Højde, som visse Paragrafer i selve Forfatningsloven for Monarchiet, mod hvilke vi her have gjort megen Modstand, tyde hen paa, at man vil bringe den. Disse Paragrafer har jeg tidligere betegnet og betegner igjen som paa engang indskrænkende Kongens og Repræsentationens Myndighed, men vi bør værge os imod, at der skeer en saadan Indskrænkning i Rigsdagens Myndighed, og derfor bør det vides af det hele Folk, at man er gaaet ind derpaa med fuld Bevidsthed om, hvorfra Forargelsen kommer.

Ordføreren: Med Hensyn til den Frygt eller Anthydning, der blev udtalt af den ærede Indenrigsminister med Hensyn til, hvorvidt denne Lov vil kunne blive endelig tilsendt i indværende Session, naar Udvalgets Forslag vedtoges, troer jeg paa hele Udvalgets Vegne at turde sige, at det ingenlunde er Hensigten med Forslaget. Hensigten er klart og tydeligt udtalt i selve Betænkningen og behøver ikke her at gjentages. Kan den Overenskomst ikke træffes, som Folkethingets Udvalg mener, det var ønskeligt at opnaae, maa Folkethinget i Fremtiden med Hensyn til dette Spørgsmaal handle paa egen Haand indenfor de Begrænsninger, som ere givne Thinget selv, for at haandhæve sin Mening; men det har været Udvalgets Mening, at man ikke skulde gribe til det Slags Midler for sit eget Things Vedkommende, saalænge der var Udsigt til, at man fra begge Sider kunde enes om en vis, bestemt Fremgangsmaade, som paa den ene Side opfyldte Grundlovens Bud, og paa den anden